Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 06.12.2017, sp. zn. 23 Cdo 1780/2017, ECLI:CZ:NS:2017:23.CDO.1780.2017.1

Číslo: 21/2019

Právní věta: „Zvláštními právními předpisy“ podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv průmyslového vlastnictví, nejsou míněny jen české právní předpisy upravující práva průmyslového vlastnictví.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 06.12.2017

Spisová značka: 23 Cdo 1780/2017

Číslo rozhodnutí: 21

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Náhrada škody, Ochranné známky

Předpisy: § 2 odst. 1 předpisu č. 221/2006Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Předmětem sporu byl nárok na náhradu škody, která podle žalobních tvrzení vznikla žalobkyni tím, že vynaložila náklady na právní pomoc advokáta při mimosoudní ochraně svých práv duševního vlastnictví.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 9. 2015, č. j. 32 Cm 13/2014-199, uložil žalovaným zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku 187 404,80 Kč s příslušenstvím (I. výrok) a nahradit žalobkyni náklady řízení (II. výrok). Vyšel z nesporné skutečnosti, že žalované měly ve své nabídce výrobek označený „Quadro skrytý plnovýsuv“, že však označení „Quadro“ je chráněno jako mezinárodní ochranná známka „ve prospěch společností H.“ a že žalované po jednání s právním zástupcem žalobkyně stáhly tyto výrobky ze své nabídky. Vzal za prokázané, že žalobkyně uzavřela smlouvu o právní pomoci s kanceláří W. L., v. o. s., pro zastupování ve věci porušování práv duševního vlastnictví se sjednanou hodinovou sazbou odměny za právní služby ve výši 4 500 Kč a že za právní pomoc související s mimosoudním jednáním se žalovanými zaplatila této advokátní kanceláři částku přesahující 500 000 Kč. Dospěl k závěru, že náklady za právní zastoupení jsou škodou, která vznikla v příčinné souvislosti s porušením právní povinnosti žalovanými; kdyby žalované své povinnosti neporušily, nebyl by důvod pro právní zastoupení. Konstatoval, že oblast duševního vlastnictví vyžaduje vysokou odbornost, proto využití služeb advokáta pro mimosoudní jednání není nepřiměřeným bráněním práva. Žalobkyní původně požadovaná výše škody (508 357,25

Kč) však neodpovídá požadavku na předvídatelnost vzniklé škody, protože nebylo možné předvídat konkrétní podobu smlouvy, kterou žalobkyně se svým zástupcem uzavřela. S poukazem na požadavek přiměřenosti [§ 379 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“)] určil výši škody podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu (dále jen „AT“) s přihlédnutím k počtu úkonů, které zástupce žalobkyně podle zjištění soudu prvního stupně v souvislosti s mimosoudním jednáním účastníků učinil, přihlédl též k obtížnosti jednotlivých úkonů a odměnu stanovenou podle sazby v § 9 odst. 4 AT zvýšil dle § 12 odst. 1 AT na trojnásobek.

3. Odvolací soud napadeným rozhodnutím rozsudek soudu prvního stupně potvrdil ve výroku I, ve II. výroku změnil tak, že uložil žalobkyni povinnost k náhradě nákladů řízení žalovaným (I. výrok) a uložil žalovaným nahradit náklady odvolacího řízení žalobkyni (II. výrok). Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, konstatoval, že se neprokázalo tvrzení žalovaných, že konkrétní náklady žalobkyně vynaložila v souvislosti s jiným právním poradenstvím, nebo že byly účtovány nesprávně. Dospěl k závěru, že žalované porušily předpisy týkající se ochrany ochranných známek, žalobkyně na odstranění tohoto závadného stavu musela vynaložit náklady na právní zastoupení ve výši zjištěné soudem prvního stupně, za takto vzniklou škodu společně a nerozdílně odpovídají žalované. Odvolací soud nepřisvědčil námitce žalovaných, že žalobkyně není v tomto sporu aktivně legitimována. V řízení, jak uvedl, bylo totiž prokázáno, že vlastník ochranné známky poskytl žalobkyni v r. 2000 smlouvou uzavřenou ústně podle německého práva nevýhradní licenci a prokázáno bylo rovněž, že tuto formu licenční smlouvy německé právo připouští. Odkázal na § 9 zákona č. 97/1963 S., o mezinárodním právu soukromém a procesním, účinného v době, kdy byla smlouva uzavřena, který umožňoval zvolit si právo, jímž se vzájemné vztahy účastníků mají řídit. Uvedl, že podmínkou pro uplatnění práva podle § 2 zákona č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví (dále jen ZVPPV), není ani forma licenční smlouvy, ani volba rozhodného práva, ale pouze skutečnost, že osoba, která právo vymáhá, je v postavení nabyvatele licence k právu, k jehož porušení došlo.

II.
Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podaly žalované včas dovolání, které považují za přípustné podle § 237 o. s. ř., uplatňujíce důvod nesprávného právního posouzení věci podle § 241a odst. 1 o. s. ř. Jsou totiž přesvědčeny, že rozhodnutí odvolacího soudu závisí jednak na vyřešení právní otázky, kterou dovolací soud dosud neřešil, a rovněž na právní otázce, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího soudu.

5. Zdůrazňují, že podle ustanovení § 2 odst. 1 ZVPPV může vymáhat práva průmyslového vlastnictví jednak jejich vlastník, jednak jejich uživatel jako „osoba oprávněná podle zvláštního předpisu“. Tímto zvláštním předpisem může být podle jejich názoru pouze některý z českých právních předpisů, na který odkazuje poznámka pod čarou. Připomínají, že ZVPPV vznikl z důvodu transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES ze dne 29. 4. 2004, o vymáhání práv k duševnímu vlastnictví (dále jen „Směrnice“), v jejímž článku 4 byly vymezeny osoby, které se mohou práv duševního vlastnictví domáhat. Jsou přesvědčeny, že čl. 4 odst. 1 písm. b) Směrnice, který hovoří o držitelích licence, výslovně odkazuje na vnitrostátní právo jednotlivých členských zemí. Podle českých právních předpisů uvedených v poznámce pod čarou může být licenční smlouva uzavřena pouze písemně, žalobkyně však uzavřela smlouvu podle německého práva ústně. Žalované jsou z tohoto důvodu přesvědčeny, že žalobkyně není v daném sporu aktivně legitimována.

6. Podle žalovaných je v rozporu s dosavadní judikaturou Nejvyššího soudu úvaha dovolacího soudu o odpovědnosti žalovaných za škodu. Odvolací soud se podle nich odchýlil od závěrů, které Nejvyšší soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 32 Cdo 1733/2008, když dovodil, že odměna, kterou žalobce v daném sporu zaplatil inkasní společnosti, neodpovídá definici újmy

spočívající v marně vynaložených nákladech podle § 380 obch. zák. a nesplňuje ani požadavek přímé příčinné souvislosti s protiprávním jednáním škůdce. Podstatou uvedeného rozhodnutí byl podle dovolatelky závěr, že mezi protiprávním jednáním dlužníka jako hlavní příčinou a vznikem škody stál věřitelův volní akt, tj. jeho rozhodnutí vymáhat pohledávku prostřednictvím třetího subjektu, které nebylo nutným důsledkem dlužníkova prodlení. Z tohoto závěru dovozuje, že podobně v daném případě byl mezi protiprávním jednáním a vznikem škody (odpovídající nákladům na právní zastoupení) volní akt žalobkyně, tedy její rozhodnutí vyzvat žalované k tomu, aby se zdržely protiprávního stavu, prostřednictvím advokátní kanceláře. Jednání žalovaných nebylo podle jejího názoru bezprostřední příčinou vzniku škody. Odvolací soud se podle jejich názoru ostatně odchýlil též od jiné judikatury související se vztahem příčiny a následku, např. v rozporu s rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 1045/2010, nezjišťoval, která skutečnost byla bezprostřední příčinou vzniku škody. Odchýlil se též od rozsudku ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4384/2008, v němž Nejvyšší soud s odkazem na své již zmíněné rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 1733/2008 uvedl, že závěr (odvolacího soudu) o tom, že vynaložení nákladů na mediální průzkum a právní analýzy měly vztah k zajištění důkazů ve sporu a nebyly nutným důsledkem jednání žalovaného. Náklady na právní zastoupení byly zjevně nepřiměřené, neboť žalobkyně požadovala částku přesahující 500 000 Kč v situaci, kdy žalované zareagovaly již na první výzvu zástupce žalované. Další výzvy a vyjádření obsahovaly již pouze konstatování, že žalobce akceptoval, že došlo k zastavení prodeje a distribuce výrobků a současně obsahovaly další finanční požadavky na odměnu advokátní kanceláře, která se pak s každým dalším podáním navyšovala.

7. Žalované navrhly dovolání jako nepřípustné odmítnout, protože dovolatelky nevymezily rozsah, v jakém dovolání napadají, případně jako nedůvodné zamítnout. Námitka týkající se nedostatku aktivní legitimace je podle žalobkyně nedůvodná proto, že žalované vykládají Směrnici v rozporu s její preambulí a přeceňují význam poznámky pod čarou k § 2 odst. 1 ZVPPV. Rozhodnutí sp. zn. 32 Cdo 1733/2008, s nímž má být rozhodnutí odvolacího soudu v rozporu, na danou věc nedopadá. Námitky žalovaných navíc, zpochybňují-li existenci příčinné souvislosti mezi jejich jednáním a vzniklou škodou, směřují podle žalobkyně do skutkového, nikoli právního posouzení věci.

III.
Přípustnost dovolání

8. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. září 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

9. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno v zákonné lhůtě a oprávněnými osobami, zastoupenými advokátem (§ 240 odst. 1 a § 241 odst. 1 o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání je podle § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení otázky (kterou dovolací soud dosud neřešil), zda uživatelem práv průmyslového vlastnictví podle § 2 odst. 1 ZVPPV, který je oprávněn svým jménem tato práva vymáhat, je pouze ten, kdo se stal jejich uživatelem podle českých právních předpisů.

IV.
Důvodnost dovolání

10. Dovolání však není důvodné.

11. Nejvyšší soud již ve svém rozsudku ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 32 Cdo 2637/2009, s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 11. 1999, sp. zn. II. ÚS 485/98, a ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 22/99, vyložil, že poznámky pod čarou mají povahu pouhé legislativní pomůcky, která nemůže

stanovit závazná pravidla chování ani pravidla pro interpretaci příslušného ustanovení. Vyložit konkrétní ustanovení zákona je třeba s použitím standardních interpretačních metod (výklad jazykový, logický, systematický), a pokud by nevedly ke spolehlivému výsledku, přihlédnout k účelu, jenž byl přijetím zákona sledován.

12. Podle § 2 odst. 1 ZVPPV jsou osobami oprávněnými vymáhat práva podle tohoto zákona vlastník nebo majitel práva podle příslušného zákona na ochranu průmyslového vlastnictví, nebo osoba oprávněná podle zvláštního právního předpisu2) užívat práva, zejména nabyvatel licence a profesní organizace ochrany práv, která je řádně uznávána v zemi původu jako organizace oprávněná zastupovat vlastníky či majitele práv průmyslového vlastnictví.

13. Zákonem o vymáhání práv průmyslového vlastnictví (dále opět jen „ZVPPV“) byla do našeho právního řádu vtělena Směrnice, jejímž cílem mimo jiné bylo (jak deklarovala ve svých úvodních ustanoveních) sblížit právní systémy jednotlivých členských států tak, aby byla zajištěna vysoká, rovnocenná a stejnorodá úroveň ochrany vnitřního trhu (bod 10 úvodních ustanovení), rovnocenná úroveň ochrany práv duševního vlastnictví ve Společenství, podpora volného pohybu zboží v rámci vnitřního trhu, vytvořeno prostředí příznivé pro zdravou hospodářskou soutěž (bod 8 úvodních ustanovení). Cílem Směrnice však neměla být harmonizace předpisů pro soudní spolupráci, soudní příslušnost, uznávání a výkon rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, směrnice neměla za cíl ani určovat rozhodné právo s tím, že příslušné nástroje Společenství, které tyto záležitosti obecně upravují, již existují a vztahují se také na duševní vlastnictví (bod 11 úvodních ustanovení).

14. Členské státy proto měly přijmout různá „opatření, řízení a nápravná opatření“ (článek 3 Směrnice), potřebná k zajištění dodržování práv duševního vlastnictví. Za osoby oprávněné použití těchto opatření žádat, byli označeni jednak nositelé práv duševního vlastnictví v souladu s použitelným právem [článek 4, odst. 1 písm. a) Směrnice], a dále všechny ostatní osoby oprávněné užívat tato práva, zejména držitelé licence, v rozsahu povoleném použitelným právem a v souladu s tímto právem [článek 4 odst. 1 písm. b) Směrnice].

15. V souladu s cíli Směrnice měly jednotlivé členské státy do svého právního řádu přijmout taková ustanovení, která by umožnila všem vnitrostátním soudům poskytnout rovnocennou ochranu právům duševního vlastnictví, ať již je jejich vlastníci či uživatelé – v souladu s vnitrostátním právem svého domovského státu – nabyli v kterémkoli členském státě Evropské unie (dále jen „EU“). V tomto smyslu je třeba chápat pojem „použitelné právo“ uvedený v čl. 4 odst. 1 písm. b) Směrnice.

16. Směrnice počítala s tím, že oprávněné osoby budou moci ochranu svých (podle „použitelného práva“ nabytých) práv vymáhat kterémkoli členském státě. Obecnou úpravou vztahující se k určení soudní příslušnosti byl totiž i ve vztahu k právům průmyslového vlastnictví míněn článek 5 odst. 3 tehdy účinného nařízení Rady (ES) č. 44/2001 ze dne 22. 12. 2000 o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech (tzv. Brusel I), [dnes srov. obdobně čl. 7 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1215/2012 ze dne 12. 12. 2012], který zakládal zvláštní výlučnou příslušnost soudům místa toho členského státu, kde došlo či může dojít k tzv. kvazideliku, za který je považován i zásah do průmyslových práv (srov. argumentaci obsaženou v odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. 11. 2013, sp. zn. 28 Cdo 797/2013).

17. Z ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) a c) ZVPPV vyplývá, že se tento zákon použije též při vymáhání práv plynoucích z ochranné známky Společenství (dnes ochranné známky EU) a průmyslového vzoru Společenství podle příslušných nařízení Rady (ES).

18. V souladu s uvedeným je třeba vykládat ustanovení § 2 odst. 1 ZVPPV shora citované. Oním „zvláštním právním předpisem“ zde nemohou být míněny jen (v poznámce pod čarou příkladmo

uvedené) české právní předpisy upravující práva průmyslového vlastnictví, jak prosazuje dovolatelka. Podle tohoto ustanovení je třeba poskytnout ochranu všem vlastníkům či uživatelům práv průmyslového vlastnictví, která jsou na území České republiky vymahatelná. To jsou nejen průmyslová práva vzniklá podle národních právních předpisů uvedená v poznámce pod čarou, ale též práva vzniklá podle předpisů evropských (např. nařízení Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. 2. 2009, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424 ze dne 16. 12. 2015 o ochranné známce EU) nebo podle mezinárodní úmluvy (Madridská dohoda o mezinárodním zápisu továrních nebo obchodních známek ze dne 14. 4. 1891, zveřejněná ve Sbírce zákonů pod č. 65/1975). Vlastníkem i uživatelem takového práva může být jakýkoliv zahraniční právní subjekt, a je obvyklé, že dispozice s těmito právy (například formou licenční smlouvy) činí podle práva své domovské země. Uživatele práva průmyslového vlastnictví nelze zbavit možnosti vymáhat tato práva v České republice jen proto, že mu oprávnění užívat právo průmyslového vlastnictví bylo poskytnuto v souladu s právem jeho domovského státu (či v souladu s jiným právem, které si účastníci daného smluvního vztahu zvolili). Z uvedeného plyne, že pojem „zvláštní právní předpis“ se musí vztahovat nejen na právní předpisy upravující jednotlivá práva průmyslového vlastnictví, ale též na právní předpisy upravující licenční smlouvu jako smluvní typ. Závěr odvolacího soudu, že aktivní legitimaci žalobkyni zakládá též v souladu s německým právem ústně uzavřená licenční smlouva, je tudíž správný.

19. Pro řešení další dovolatelkami předložené otázky vztahující se k údajně nesprávným závěrům o vztahu příčiny a následku v případě odpovědnosti za škodu, dovolání není přípustné. Odvolací soud se při řešení této otázky od judikatury Nejvyššího soudu neodchýlil.

20. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu je otázka existence příčinné souvislosti otázkou skutkovou, neboť v řízení se zjišťuje, zda škodná událost a vzniklá škoda na straně poškozeného jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku. Příčinná souvislost se nepředpokládá, nýbrž musí být prokázána; právní posouzení příčinné souvislosti spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2004, sp. zn. 25 Cdo 2360/2003, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2008/2008, uveřejněný pod č. 49/2011 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2016, sp. zn. 25 Cdo 5453/2015).

21. Dovolatelky jsou přesvědčeny, že napadené rozhodnutí je v rozporu s judikaturou, která řeší vztah příčiny a následku (např. v rozporu s rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 23 Cdo 1045/2010) proto, že odvolací soud podle jejich názoru nezjišťoval, která skutečnost byla bezprostřední příčinou vzniku škody. V tom se však dovolatelky mýlí. Soud prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl (a odvolací soud se s jeho argumentací ztotožnil), že bezprostřední příčinou vzniku škody bylo sice uzavření smlouvy o právní pomoci (a zaplacení odměny za poskytnuté služby), smlouvu by však nebylo třeba uzavřít, nebýt protiprávního jednání žalovaných. Tento závěr je v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu, která vychází z toho, že „příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin, které z časového hlediska působí následně (jde o tzv. řetězec postupně nastupujících příčin a následků), více, musí být jejich vztah ke vzniku škody natolik propojen, že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 11. 1990, sp. zn. 1 Cz 86/90, publikovaný pod č. 7/1992 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). Nejvyšší soud rovněž dovodil, že k přerušení příčinné souvislosti dochází jen za situace, kdy nová okolnost působila jako rozhodující příčina, která způsobila vznik škody bez ohledu na původní škodnou událost. Zůstala-li však původní škodná událost tou skutečností, bez níž by k následku nedošlo, příčinná souvislost se nepřerušuje (srov. např. rozsudek ze dne 18. 8. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4841/2009). Vztaženo k souzené věci, nebýt

porušení právní povinnosti žalovanými, škoda by nenastala, neboť žalobkyně by nevynaložila náklady na právní pomoc potřebnou k odstranění závadného stavu, který žalované způsobily.

22. Oproti mínění dovolatelek napadené rozhodnutí odvolacího soudu není v rozporu ani s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 32 Cdo 1733/2008. Ve zmíněném rozhodnutí totiž Nejvyšší soud řešil odpovědnost za škodu vzniklou podle § 373 a násl. obch. zák. ze závazkového vztahu a nárok uplatněný jako náklady vzniklé porušením povinností druhé strany (§ 380 obch. zák.). Pro tento případ dovodil, že § 380 obch. zák. definuje náklady, které se budou považovat za škodu, ve zúženém rozsahu, protože spojuje tyto náklady s jejich příčinou – porušením povinnosti (ze smlouvy) druhé strany a že do takto stanoveného rámce se odměna inkasní společnosti jako újma poškozené strany nedá zařadit. V souzeném případě však nejde o spor vzniklý porušením povinností ze závazkového vztahu (byť to odvolací soud ve svém rozsudku nesprávně uvedl) a nejsou uplatňovány náklady podle § 380 obch. zák., ostatně není žádána ani škoda odpovídající nákladům vynaloženým na vymožení pohledávky inkasní společností.

23. Dovolatelky dále argumentují tím, že rozhodnutí Nejvyššího soudu shora uvedené je citováno v řadě dalších rozhodnutí Nejvyššího soudu. Dovolatelky však přehlížejí, že toto rozhodnutí je citováno k podpoře spíše obecných argumentů o vzájemném vztahu příčiny a následku a o řetězení jednotlivých příčin a následků. Tak je tomu například v jimi zmíněném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 3. 2013, sp. zn. 23 Cdo 1773/2011. Tento rozsudek jako argument proti napadenému rozhodnutí navíc nelze použít také z toho důvodu, že byl vydán ve věci, v níž byl uplatněn nárok na zaplacení dalších nákladů na právní zastoupení nad rámec těch, které byly přiznány v soudním řízení. V souzené věci však byly uplatněny náklady, které žalobkyni vznikly mimo soudní řízení (bez souvislosti s ním). Z týchž důvodů není napadené rozhodnutí v rozporu ani s usnesením ze dne 16. 9. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3178/2009, nebo ze dne 28. 4. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4384/2008, neboť také tato rozhodnutí řeší povahu nákladů přiznaných rozhodnutím soudu v soudním řízení.

24. Z hlediska uplatněného a přípustného dovolacího důvodu je rozhodnutí odvolacího soudu správné, Nejvyšší soud proto dovolání podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

25. Dovolatelka podala též návrh na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného rozhodnutí. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 23. 8. 2017, sp. zn. III. ÚS 3425/16, dospěl k závěru, že „jsou-li splněny důvody pro odmítnutí dovolání či pro zastavení dovolacího řízení (§ 243c o. s. ř.), není „projednatelný“ ani návrh na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného rozhodnutí odvolacího soudu, protože jde o návrh akcesorický“. S ohledem na výše uvedené se proto Nejvyšší soud návrhem na odklad vykonatelnosti dovoláním napadeného rozsudku odvolacího soudu nezabýval.